

סמ"ר עמנואלוף דביר עמנואל

7703033

בן נתנאל ז"ל ודליה

נולד ב- ו' באב תשמ"ו 11.8.1986

שרת בגדוד גדס"ר (631)

נפל ב- ח' בטבת תשס"ט 4.1.2009

בעת פעילות מבצעית ברצועת עזה.

סמ"ר עמנואלוף דביר,

בן דליה ונתנאל נולד ב-ו' באב התשמ"ו (11.8.1986)
תושב היישוב גבעת זאב.

דביר הוא ההרוג הראשון של צה"ל במבצע "עופרת יצוקה" שנועד להגן על תושבי דרום.

למרות שיכול היה להימנע משירות קרבי אחרי שאביו נפטר ממחלה קשה, התעקש דביר להתגייס לגולני.

הוא לא הסתפק ביחידה קרבית רגילה והלך לגיבוש סיירות, שם התקבל לסיירת "חה"ן" גולני היוקרתית.

דביר, שהיה תלמיד ישיבת ההסדר שבנתיבות, ביקש לדחות את שירותו הצבאי בשל לימודיו בישיבה, ולמעשה הפעולה שבה נפל הייתה הפעולה המבצעית הראשונה שהשתתף בה.

"היא סיפרה שהיא אמרה לו: 'אני דואגת. אתה חייב להיכנס?', והוא ענה לה: 'אמא, אני צריך להילחם ולהיות שם'. היא כל כך דאגה לו".
אמרה רחל, שעובדת עם אמו של דביר "הוא היה ילד מקסים, טוב לב, שמח ומדהים. האבידה נוראית."

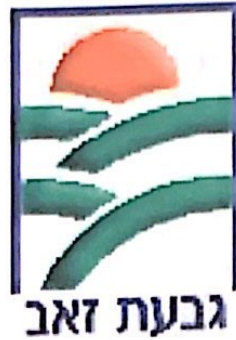
"אני מאמין שהוא היה רוצה שיידעו לאחר מותו שאנחנו בישראל דואגים לאנשי הדרום והמוות שלו לא היה לחינם, אלא לשלום תושבי דרום המדינה, שיוכלו לישון בשקט" אומר אביחי פרץ חברו של דביר.
עוד סיפר פרץ: "דביר דחה את שירותו הצבאי כדי ללמוד בישיבת ההסדר בנתיבות, הוא אהב את הצבא, את השירות והמולדת, הוא היה בחור צנוע שלא שש אלי קרב אך האמין בלחימה על מנת להגן על אזרחי הדרום."

סמ"ר דביר עמנואלוף נפל ב-ח' בטבת ה'תשס"ט (4.1.2009)
דביר נהרג מרסיסי פצצת מרגמה שנורתה לעבר הכוח במהלך היתקלות עם אנשי חמאס חמושים באזור ג'בליה-סג'עייה שבצפון הרצועה.
בן 22 בנופלו.

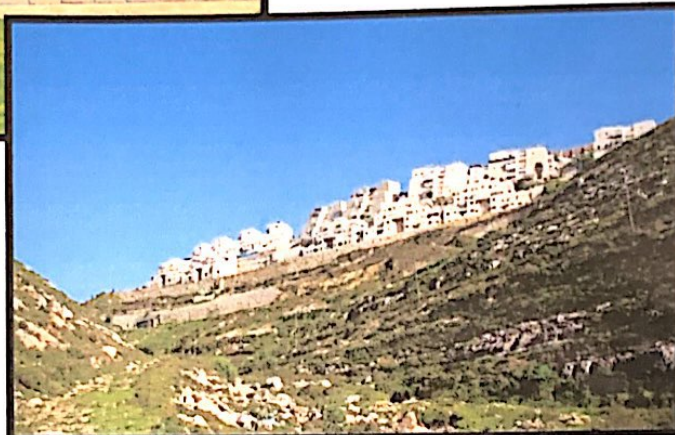
הוא הותיר אחריו אמא, 3 אחיות ואח.
הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים.

יהי זכרו ברוך.

גבעת זאב - מקום מגוריו של דביר ז"ל

גבעת זאב-מבט מההרים סביב לה

בשנת 1981 החליטה ממשלת ישראל על הקמת הישוב גבעת זאב. בשלהי 1983 התחיל איכלוס היישוב וגבעת זאב הוכרזה כמועצה מקומית. כיום מתגוררים במקום כ-2500 משפחות, המהוות יחד כ-10,000 איש. בימים אלה, נמשכת בנית השכונה החדשה באגן האיילות, ובה 1,500 יחידות דיור. עוד 350 יחידות נבנות בשכונת הר שמואל, 450 יחידות מתוכננות לבניה באזור בריכת המים והסובה ועוד 250 יחידות דיור מתוכננות להיבנות בגבעון. תוך 5-7 שנים יגדל הישוב לכ-5,000 יח"ד ואוכלוסייתו תגיע לכ-20,000 נפש. בישוב מתגוררות הרבה משפחות צעירות. רוב תושבי המקום הגיעו לכאן מירושלים, וחלקם מהשפלה. גרים כאן עולים חדשים וותיקים מברה"מ, וממדינות דוברות אנגלית. היישוב מאופיין בריבוי ילדים ונוער, במעורבות ואיכפתיות של התושבים, ובאהבה למקום. מרבית התושבים מוצאים פרנסתם באזור ירושלים, ומיעוטם במרכז.

ביתו של דביר ז"ל

חה"ן גולני-יחידתו של דביר ז"ל

היחידה הוקמה בשנת 1965 ע"י ריכוז של 50 חיילים משלושת גדודי החטיבה במסגרת גדוד 601 של הנדסה קרבית.

פלוגת חיל רגלים והנדסה מקצועית, מובחרת, כל חייליה מתנדבים, משימותיה מהקשות בצה"ל – מקצועיות ביותר. ממשימות הפלוגה: פריצה והבקעת מערך האויב לפני כוחות החטיבה והצבא, חבלה, פיצוץ ומיקוש, גישור ולחימת חי"ר.

הפלוגה משרתת בגזרות בהן צה"ל נמצא – מלבנון עד אילת ומעזה ועד חברון, ג'נין ושכם.

בפלוגה כ-100 חיילים סדירים בגילאים 22 – 18 שגדלו וצמחו בפלוגה.

פלוגת חה"ן גולני הינה חלק מיחידת החוד של חטיבת גולני המפורסמת.

חיילי חה"ן גולני עוברים הכשרה מקצועית ממושכת ובאים מכל שכבות הציבור בישראל – עולים חדשים שזה עתה עלו לישראל, דתיים, חילוניים, קיבוצניקים ועירוניים.

זוהי יחידה יוצאת דופן המתנהלת כמשפחה גדולה.

סיסמתנו: אחד בעד כולם – כולם בעד אחד.

הרעות והחברות בין החיילים מתחזקות במהלך שלוש השנים של השירות בצה"ל, ונמשכות לאחר מכן גם בחיים האזרחיים, לאחר השחרור. החיילים קוראים זה לזה "אחי" וכזה הוא הקשר ביניהם.

ליחידה בסיס קבע בצפון מדינת ישראל, אך את רב זמנם עושים החיילים באימונים ובמשימות בשטח המדינה.

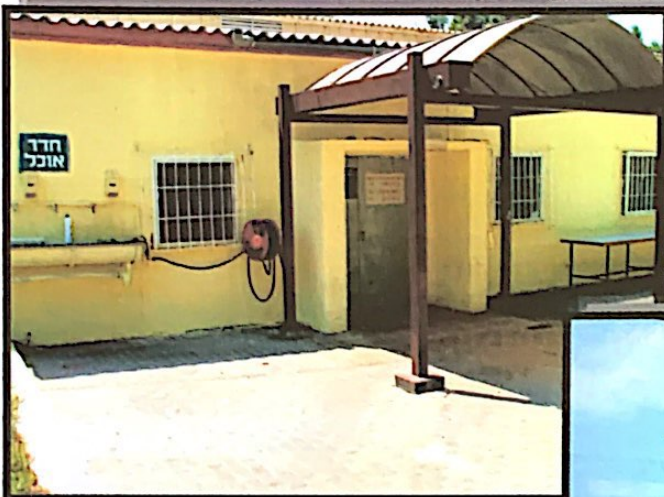

הצוות של דביר ז"ל

צוות חה"ן גולני באימון

מחנה שרגא

פלחה"ן

מבצע "עופרת יצוקה" -

מבצע "עופרת יצוקה" הוא מבצע צבאי של צה"ל ברצועת עזה שהחל בשבת, 27 בדצמבר 2008, ומטרתו "לפגוע קשה בממשל חמאס על מנת לגרום למציאות ביטחונית טובה יותר לאורך זמן סביב רצועת עזה, תוך חיזוק ההרתעה וצמצום ירי הרקטות ככל שניתן".

ב-17 בינואר, כשלושה שבועות לאחר תחילת המבצע, הכריזה ישראל על הפסקת אש חד-צדדית שנכנסה לתוקפה למחרת בשעה 2 לפנות בוקר. נסיגת הכוחות מרצועת עזה הושהתה עד ליישוב האזור.

שם המבצע, שהחל במהלך חג החנוכה, לקוח משיר החנוכה הפופולרי "לכבוד החנוכה", של חיים נחמן ביאליק. באמצעי התקשורת מכונה המבצע גם ה"מלחמה בעזה" או ה"מלחמה בחמאס".

המבצע החל לאחר תקופת רגיעה (תהדיאה) בין ישראל לבין חמאס ברצועת עזה, שהושגה בתיווכו של שר המודיעין המצרי והחלה ב-19 ביוני 2008. ההסכם לא מולא במלואו על ידי שני הצדדים. התהדיאה התערערה כבר ב-30 ביוני 2008, כאשר רקטת קסאם שוגרה לכיוון המועצה האזורית שער הנגב. בתגובה סגרה ישראל באופן זמני את מעברי הסחורות לרצועת עזה. בהמשך לכך, במהלך תקופת הרגיעה נמשך ירי רקטות ופצמ"רים אל עבר ישראל מחד, והמעברים מרצועת עזה נותרו ברובם סגורים מגד.

תכנונים והכנות למבצע החלו כ-6 חודשים לפני שהתחיל, לנוכח ירי הרקטות על ישראל. אגף המודיעין (אמ"ן) והשב"כ, בסיוע הרשות הפלסטינית בגדה המערבית, אספו מידע על המתרחש ברצועת עזה ובנו בנק מטרות ויעדים המשמשים את ארגוני הטרור ובפרט את חמאס, השליט בפועל על רצועת עזה. צה"ל תכנן תקיפה כללית ומסיבית על המטרות שברשימה תוך שמירה על יתרון ההפתעה ויצירת הלם, פחד ובלבול בקרב החמאס. על תכנון התקיפה האווירית הופקד האלוף במילואים אליעזר שקדי, מפקדו הקודם של חיל האוויר הישראלי.

במקביל החל פיקוד העורף להכין את יישובי עוטף עזה להפגזות ארוכות ברקטות וחיבר למערכת ההרתעה גם ערים רחוקות יותר כמו נתיבות, קריית גת ואשדוד.

בעקבות סיום הרגיעה והירי המסיבי על יישובי עוטף עזה אישר הקבינט המדיני-ביטחוני באופן חשאי לצה"ל להתחיל בתקיפה, תוך הפצת ידיעות לאמצעי התקשורת שהקבינט לא קיבל החלטה לגבי פעולה וידון בה ביום ראשון. במקביל הורה שר הביטחון, אהוד ברק, לפתוח את המעברים להכנסת סיוע הומניטארי, דבר שגרם לחמאס להעריך שישראל לא תתקוף. התקיפה, שהחלה בשבת, 27 בדצמבר 2008, באה בהפתעה לחמאס.

בדיון בכנסת שנערך בבוקר היום השלישי למבצע אמר שר הביטחון, אהוד ברק: "יצאנו למבצע כדי להנחיל מכה קשה לחמאס, יצאנו כדי להביא שינוי למצב בדרום".

המבצע התקיים ב-2 שלבים:

שלב א': תקיפה אווירית.

שלב ב': פעולה קרקעית בשילוב חיל האוויר וחיל הים.

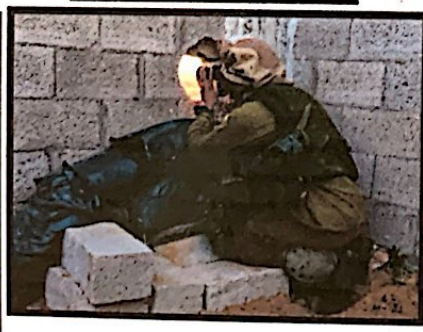
בשלב ב' של הלחימה בעזה הצטרפה חטיבת גולני למערכה גדודי החטיבה היו בחוד החנית בלחימה פשטו על כפרים רבים, טיהרו אותם ממחבלים נטרלו פצצות מתקתקות חשפו מנהרות תופת ותחמושת ופגעו קשה בתשתית ארגון הטרור "חמאס".

לחימה בשטח רצועת עזה

חשיפת מנהרות תופת

מצבורי נשק של החמאס

עזה מהמשקפת של גולני-

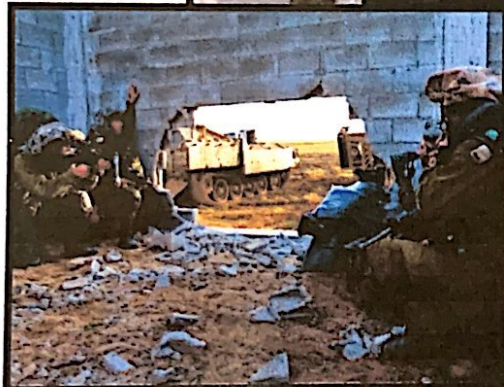
מאז תחילת המהלך הקרקעי ברצועה מהווים לוחמי החטיבה הראשונה את חוד החנית בלחימה מול החמאס • כתב אתר צה"ל ביקר בחמ"ל הקדמי של החטיבה הממוקם בדרום הארץ ושמע, עד כמה שהותר לו, על דרך ניהול הלחימה-

חטיבת גולני לוקחת חלק פעיל ביותר בשלב הקרקעי של מבצע "עופרת יצוקה". החטיבה, שללוחמיה יצא להכיר את גזרת רצועת עזה פעמים רבות במהלך השנים, קוצרת לא מעט הצלחות במהלך המבצע, שעל רבות מהן עטוי ערפל קרב וצנזורה. לכן אולי מפתיע במקצת לראות שהחוליה הקדמית של החטיבה, המקום שבו מחליטים ועושים ומנהלים, הוא בעצם חמ"ל אי שם ליד הגבול.

החוליה קדמית היא בעצם מפקדת החטיבה. פה יושבים הנציגים מכל גופי הפיקוד בחטיבה, ביניהם: אגף מבצעים, סיוע, מודיעין, לוגיסטיקה וקשר. מכאן מתנהלת הלחימה של החטיבה באופן שוטף, כאשר בנוסף יש את גוף החפ"ק (חוליית פיקוד קדמית) בפיקוד מפקד החטיבה. גוף זה יוצא קדימה לכוחות, כדי לנהל את הלחימה מקרוב. "אנחנו פה מהיום הראשון, אפילו עוד לפני המבצע בגלל כל ההכנות", אומר גורם בכיר בחטיבה. "יש פה את השולחן המרכזי, לידו יושבים כל אחד מהמפקדים של המכלולים השונים, כמו חיל האוויר והמודיעין."

במפקדה מתרחשת עבודה כל הזמן. המח"ט ובכיריו מתייעצים ביניהם, מסתכלים במפות ובמסכים כדי לבצע את משימותיהם בצורה הטובה ביותר. למרות זאת, האווירה מאוד רגועה, ואפשר לזהות שכל המפקדים שומרים על מורל גבוה וקור רוח. "אירוע רודף אירוע, והתפקיד המצטבר זה בעצם להיות בקור רוח", מוסיף הגורם הבכיר. "אם נהיה בלחץ, הכוחות בשטח ירגישו את זה מיד. בזמן אירוע צריך להפעיל בבת אחת המון גורמים: ליצור את המעטה הארטילרי והאווירי, להזעיק את גורמי הטיפול הרפואי, ולבחון את המידע המודיעיני בצורה טובה. זו תאוצה מאוד מהירה ולצערנו אנחנו מתורגלים לזה", הוא אומר בחיוך.

במהלך הימים האחרונים קצרו לוחמי החטיבה הצלחות לא מעטות. לדברי הגורם, "יש המון נפגעים לצד השני. המון טכניקות לחימה שלהם נחשפו כדוגמת מנהרות, מיקושים, מטענים ומארבים שהם הכינו, ועוד אלמנטים מודיעיניים שמתגלים כל הזמן". האירוע שהתרחש לפני ימים אחדים, שבו נהרגו שלושה חיילים מהחטיבה ואף נפצע באורח קל המח"ט, לא שינו במאומה את מוטיבציית הקרב של הלוחמים ואת הפעולה של המפקדים. "פשוט ממשיכים קדימה, מדגיש הגורם, "לא עוצרים."

לוחמי חטיבת גולני בשטח רצועת עזה

מקום נפילתו של דביר ז"ל

אזור ג'בליה-סג'עייה שבו נפל דביר ז"ל

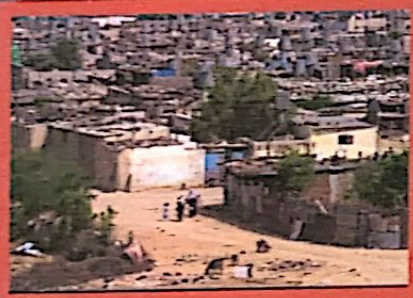

"עופרת יצוקה"

היום ה-9

ג'בליה

יוזם מרסס הייליס משפחה: בבנייה לאורך ג'בליה נכבדו עשרות הייליס, בהם אחד באחד אנוש. הוא טעה במסוק לבית החולים סודקה

חאן-יונס

היסול השגר הרקטות: חוסאם חמדאן, שאחראי לשינוי רקטות הנראו לכאורה חוסל אתמול בבוקר

סג'עייה

סמ"ר דביר עמנואלוף ז"ל: בפריצה לפאתי סג'עייה, נהרג לוחם גולני, בן 22 מגבעת זאב. הוא הובא למנוחות אמש בהר הרצל בירושלים.

מי נלחם?

צענים

גולני

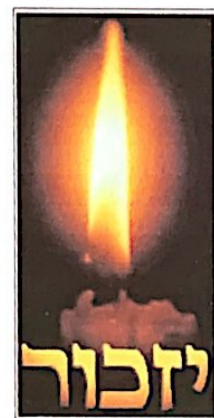
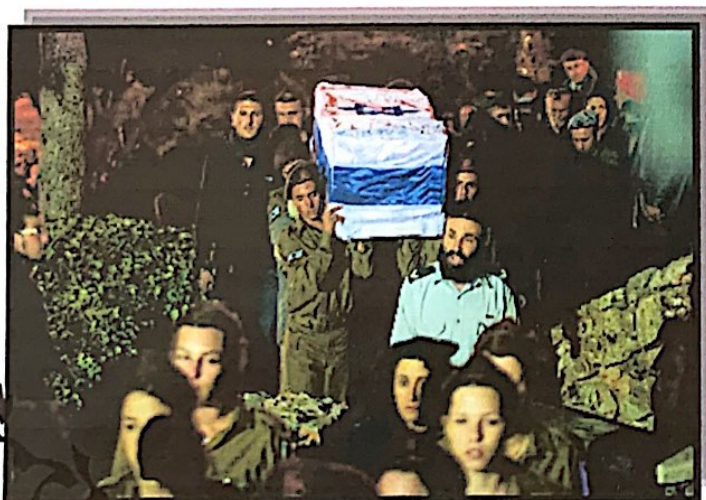
גבעתי

שריון

דרכו האחרונה של דביר ז"ל

המסרון האחרון...

השנתיים האחרונות היו קשות במיוחד עבור דליה עמנואלוף: במשך 24 חודשים בלבד איבדה את בעלה, את סב המשפחה ואמש גם את בנה, סמ"ר דביר ז"ל. בראיון מיוחד סיפרה דליה כי על חייו של דביר ניתן לכתוב ספר, אולם ניתן גם לסכם במילותיו האחרונות, שנשלחו במסרון לאמו עם כניסתו לעזה: "אשיב את הכבוד לעם ישראל"

"אמא הכי יקרה שלי בעולם, אני שומר על עצמי, תשמרו על עצמכם, נוכיח לכל העולם ונחזיר את הכבוד לעם ישראל" - עם המילים האלה, ששלח בהודעת מסרון לאמו, נכנס סמל ראשון דביר עמנואלוף למערכה ברצועת עזה, ממנה לא שב.

ההודעה האחרונה של דביר ז"ל

במשך שנתיים בלבד ספגה משפחת עמנואלוף שתי מכות קשות במיוחד מלבד מותו הטרגי של סמ"ר דביר ז"ל: הראשונה הייתה מותו של אביו והשנייה של סביו לפני כשבועיים.

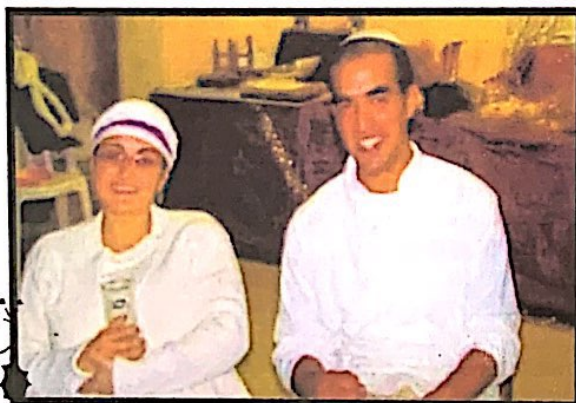
עוד בהיותו ילד קטן, היה קשור במיוחד לצבא: כל פורים היה מתחפש לחייל ולא היה מוכן ללכת למסיבות הכיתה ללא נשק צעצוע על כתפו. אם זה לא מספיק, אביו שירת בצנחנים ואמו בנח"ל.

"שאלו אותי את שמי ואם דביר הוא בני ולא היו צריכים להגיד יותר" מלבד לחנך את ילדיה, פועלת אמו דליה לגדל גם את הילדים באחד הגנים בגבעת-זאב. כאשר חזרה מעבודתה כגננת, המתינה לה שיירת מכוניות, ממנה יצאו שני האנשים שמהם פחדה כל חייה.

"ראיתי שני אנשי צבא יוצאים מהמכונית ופניהם אליי", סיפרה: "גלי החום בבטן החלו לעבוד. אמרתי להם שלא יכול להיות שהם באו אליי. שאלו את שמי ואם דביר הוא בני וזהו, הם לא היו צריכים להגיד יותר".

"צריכים אותי שם! אני צריכה אותך גם!"

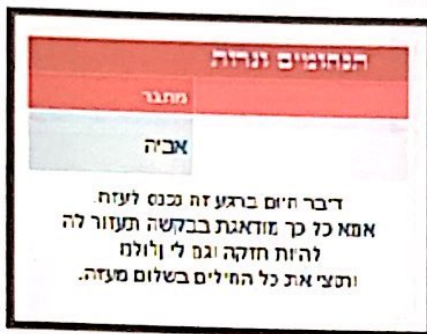
דליה, שכבר נאלצה להתמודד עם שני אסונות משפחתיים, לא רצתה לחוות אחד נוסף והגיעה למצב של תחנונים בפני בנה, שרצה להיות קרבי יותר מכל: "במוציא שבת התקשרתי אליו ואמרתי לו שהוא עוד יכול להתחרט. הוא אמר לי: 'נראה לך?' צריכים אותי שם', עניתי לו שאני צריכה אותו גם. התחננתי ממנו שישמור על עצמו והוא הבטיח".

ב-SMS שדביר שלח לאמו הוא אכן הבטיח כי הוא שומר על עצמו, אך כידוע, נהרג מפגיעת פצצת מרגמה. דליה מבינה טוב מאוד איזה חלק איבד העולם: "הוא ילד חמוד ביותר, תמיד דאג לכולם, היה אחד המדריכים הטובים בבני-עקיבא. הוא לא מלח הארץ, אלא סוכר ודבש הארץ".

האחות ביקשה מהאב הנאמן: "שדביר לא יופאע"

כששמעה שאחיה נכנס לפעילות ברצועה, כתבה אביה עמנואלוף באתר לזכרו של אביהם ז"ל: "תעזור לאמא להיות חזקה, ותוציא את החיילים בשלום מעזה".

ההודעה של האחות אביה באתר

"אבא יקר, דביר היום - ברגע זה - נכנס לעזה. אמא כל-כך מודאגת, בבקשה תעזור לה להיות חזקה וגם לי ולכולנו. ותוציא את כל החיילים בשלום מעזה. אוהבת, אביה" - כך כתבה אחותו בת ה-12 של סמ"ר דביר עמנואלוף ז"ל, חלל צה"ל הראשון במבצע עופרת יצוקה, לאביהם המנוח - נתנאל - שנפטר לפני כשנתיים ממחלה, ובני המשפחה בנו אתר אינטרנט לזכרו.

עם פטירתו של האב, הקימו בני המשפחה אתר אינטרנט לזכרו שבו העלו תמונות משותפות מימים שמחים יותר. בני המשפחה - ובמיוחד אביה - אחותו הקטנה של דביר, נהגו לכתוב לאב דרך האתר וביקשו לחלוק עמו מחוויות המשפחה. את ההודעה על כניסת אחיה לרצועה שלחה אביה במוצאי שבת, בשעה 20:41.

"אביה הייתה קשורה מאוד לאבא שלה", מסביר אלעד, גיסו של דביר. "באופן כללי הם היו משפחה מאוד מלוכדת ומחוזקת, אחרי שהאבא נפטר - אבל גם לפני. אני זוכר שכאשר הכרתי את אשתי, כולם אמרו לי - 'לאיזו משפחה נכנסת'. הרגשתי שזאת זכות שלי להיות חלק ממנה. כל מי שהכיר את דביר ידע שמדובר באדם מאוד מיוחד. הוא אהב את הארץ והאמין בדרך שלו".

עם היוודע מותו של אחיה, דביר בקרבות בעזה, ביקשו גולשים שנכנסו לאתר הזיכרון להשיב לפנייתה המרגשת של הילדה. גולש בשל טל, כתב לה: "לאביה היקרה, אני רוצה להגיד לך שאני משתתף בצערך, מחזק אתכם ואת המשפחה, שלא תדעו צער. הרבה אהבה". גולשת בשם אביטל הוסיפה: "שלא תדעו עוד צער, עכשיו הבן והאב יתאחדו" וכן כתבה: "אביה יקרה, פנית לאבא שיעזור שעות לפני שדביר נהרג כי אמא דואגת. את כנראה ילדה מאוד רגישה ואני מתפללת שאלוהים ייתן לך ולאמך את הכוח להתמודד עם מה שקרה. תדעו שכל עם ישראל מאחוריקן, תהיו חזקות והלוואי ומעתה תדעו רק טוב ונחת. יהי זכרם של נתנאל ודביר ברוך".

משפחת עמנואלוף יחד עם אב המשפחה נתנאל ודביר ז"ל

"היה לו חשוב להגן על האנשים"

אביחי פרץ-חברו של דביר

אביחי פרץ, חבר ילדות של דביר, סיפר: "הוא היה שלם עם עצמו. בטח בצבא, במפקדיו, במדינה. ידע שהוא יוצא למטרה נעלה - להגן על ילדים ועל פעוטות. הוא לא פחד. לא שש אליי קרב אבל היה לו חשוב להגן על האנשים שם".

על השאלה האם עמנואלוף התלבט אם ללכת לקרבי אחרי שאיבד את אביו, אמר פרץ: "אני איבדתי את אחי במלחמת לבנון הראשונה. אני זוכר שדביר פנה לאמא שלי ושאל אותה איך היא מתמודדת עם זה והיא אמרה לו: 'תלך לאן שחשוב לך'. אמא של דביר היא אישה אמיצה ואמרה לדביר שייעשה מה שטוב לו".

דביר עמנואלוף היה אמור להשתחרר מצה"ל בעוד כחצי שנה. על השאלה מה הוא היה אמור לעשות ביום שאחרי הבקו"ם, אמר פרץ: "אני חושב שדביר היה הולך ללמוד בישיבה, לעשות טיול בארץ ישראל, ומתחתן. הוא אהב את הצבא ואת המולדת. זו המורשת שדביר השאיר אחריו. אנחנו בוכים, אנחנו נבכה, נזכור את דביר וגם נמשיך הלאה".

"נלחם למטרה נעלה"

"בשבת הוא עוד אמר לי: אני לא שמח להילחם, אבל אני שמח על שאני מסייע ועוזר" דביר היה מקסים מדהים משכמו ומעלה עליז ושמח" מספרים החברים "ביום שישי הוא התקשר לאמו שתמיד דאגה לו ורמז כי בקרוב ייכנס לעזה. כשאמרה כי יתראו בשבוע הבא ענה כי: "הוא לא בטוח". למרות ששכל את אביו לא ויתר דביר על שירות קרבי וגם אמו - למרות הדאגה הרבה - לא העמידה מכשולים בדרכו. "בעוד כחצי שנה אמור היה דביר להשתחרר מצה"ל אולם בפעילות המבצעית הראשונה שבה לקח חלק - "הוא היה שפיץ" אמר אחד מהחיילים שהכיר אותו "הציעו לו לצאת לקצונה אבל הוא העדיף להישאר עם הצוות". דביר ששירת כמפקד כיתה בגולני אהב את המולדת ואת השירות הצבאי: "הוא מאוד רצה להילחם. כשדיברנו בשבת הוא אמר לי: 'אחי אני לא שמח לצאת לשם אבל אני שמח על שאני מסייע ועוזר'. דביר רק רצה להגן על האנשים ומאוד הזדהה עם התושבים בדרום. הוא ידע שהוא נלחם בשביל מטרה נעלה ומותו לא היה לשווא.

דביר עמנואלוף ז"ל

החיוך של דביר

חיוך קטן שפתאום נעלם. חבר סופד לדביר עמנואלוף שנפל בקרב בעזה.

חיוך קטן. קבוע. חיוך שכמעט אף כח שבעולם לא יכול למחוק.

לפעמים הייתי משתגע. דביר מספר לי איך פוצצו אותם במכות בקרב-מגע, ומחייך. דביר מספר לי איך הם עשו תרגיל ועלו על ג'בלאות בגשם שוטף, שלא תעזור שום חליפת-סערה וכל הנחלים של המים נכנסים לו לתוך התחתונים, ומחייך. הוא מספר איך השאירו אותו בקורס מכי"ם בתור מפקד ("מודרך"), תפקיד שאף אחד לא אוהב, ומחייך. גם לאחר שהשאירו אותו בקורס כמפקד מחזור נוסף (לאחר שכבר הבטיחו לו שיחזור ליחידה שלו ולחברים שלו ולא עשו כן). אמנם אז לקח קצת זמן, אבל שוב - הוא מחייך.

אפילו כשבאתי לבית-חולים לבקר את אבא שלו שגסס מסרטן, אפילו אז - הוא תמיד חייך, והיה אסיר תודה על כמה מכתבים מפגרים ששלחנו לו מהישיבה. אפילו כשבאנו לגחם בשבעה. תמיד מחייך. חיוך קטן, קבוע, בדיוק כמו דביר עצמו: עוזר לכולם באופן שתמיד נראה לו כמובן מאליו, תמיד עושה את כל המוטל עליו על הצד הטוב ביותר - אבל בשקט. בצנעה. בלי שום רעש ומוחצנות מיותרת. עם אותו חיוך קטן וקבוע. קבוע ויציב, כמו דביר עצמו.

אינני מכיר עוד אנשים כמוהו. יגיד מי שיגיד שתמיד אומרים זאת, על כל חייל שנופל. אז שיגיד. במקרה של דביר זה פשוט נכון. כח רצון כמו שלו, אמונה כמו שלו, הכרת טוב כמו שלו, רצינות ונחישות כשלו בכל החשוב לו, עזרה וגמילות חסד כשלו ושמחה כשלו, פשוט לא מצאתי באף אדם אחר.

דביר נולד בשנת תשמ"ו, לנתנאל ז"ל ודליה תבל"א, כילד השני במשפחתו. הוא למד בבית-הספר היסודי בגבעת זאב, ולאחר מכן המשיך לישיבה התיכונית "אור-תורה" ברמות, כאשר בד בבד היה פעיל בולט ומדריך בתנועת הנוער "בני-עקיבא" בסניף גבעת-זאב, אליו תמיד נשאר קשור.

לאחר הישיבה התיכונית הדרים לישיבת ההסדר "אהבת ישראל" בנתיבות, בה למד כשנתיים, שם זכיתי להכירו. גם בישיבה למד בשקט ובצניעות שאפיינו אותו, והיה יושב בשורה האחורית ומרבה בלימוד של ספרי מוסר ותיקון המידות. בשנה השנייה נפטר אביו, נתנאל, ממחלת סרטן בה נאבק כחמש שנים, ודביר היה לעמוד התווך בביתו. למרות שיכול היה ללכת ליחידה עורפית הוא בחר במסלול קרבי, דבר עליו חלם עוד מילדותו (מספרים שכמעט בכל פורים התחפש לחייל...). הוא לא הסתפק ביחידה קרבית רגילה והלך לגיבוש סירות, שם התקבל לסיירת "ח"ן" גולני

היוקרתי, ובה הצטיין לטובה ונשלח לקורס מכי"ם סיירות. לאחר שגם שם הצטיין לטובה נשאר להיות מפקד בקורס ("מודרך") למשך שמונה חודשים, למורת רוחו. כמובן שיחד עם תסכולו, גם שם תפקד למופת.

לאחר שכבר הכריחו את דביר בפיקוד החטיבה לצאת לקורס קצינים, הוא התעקש לחזור ליחידה שלו על מנת להתעסק בפעילות מבצעית. לבסוף ניצח במאבקו, ומונה לסמל-צוות (ואף תפקד פעמים רבות כמפקד צוות) ביחידתו, אליה כה שמח לשוב.

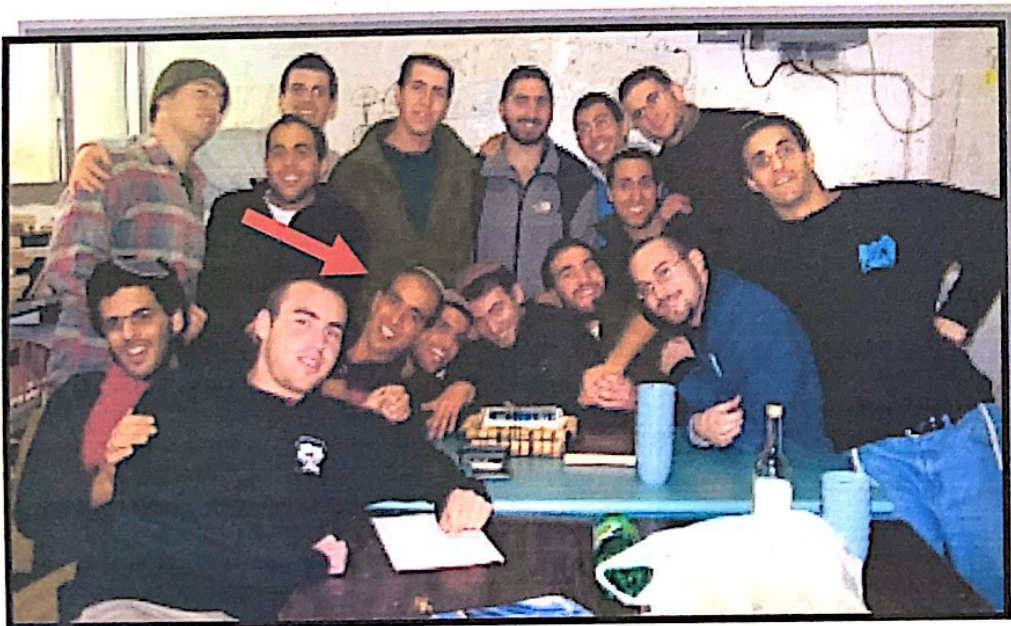
ואז, לאחר אימון בגולן המקפיד (שגם בו לא שמעתי ממנו אף תלונה), ירד דביר לעזה לצורך הפעילות המבצעית הראשונה שלו. הפעילות בה נהרג.

מאז חלל עצום ומוחשי נפער בליבי. כאילו חלק מנשמת בקרע.

אבל יחד עם זאת, חיוך קטן נשאר צרוב עמוק בלב. חיוך שמאחוריו אדם בלא כל רבב. חיוך שמאחוריו אינסוף מעשים טובים. חיוך שמאחוריו מלא כל-טוב של אמונה ושמחה.

חיוך שהוא עולם ומלואו.
החיוך של דביר.

חגי אברהם גוימן, חברו של דביר ותלמיד ישיבת ההסדר בנתיבות.

דביר ז"ל עם חבריו בישיבת ההסדר בנתיבות

דברים לזכרו של דביר-

הדס, אחותו של דביר, ספדה לו: "דבירקוש' יקר שלי, רק אתמול דיברנו בטלפון. אמרת לי שלום ואמרתי לך שלא תגיד לי שלום. אמרת שאתה הולך במבצע הזה להחזיר את הכבוד לעם ישראל. העצמת את הגאווה שלי בך, אח ישר וערכי, מפרגן. אני גאה שהיה לי אח כמוך. דבירוש', אח שלי, אני שמחה שבאת בשבת כשראיתי אותך בפעם האחרונה. אני רוצה שוב חיבוק ממך, רוצה לראות אותך צוחק, תמסור לאבא נשיקה בשמיים, אני מודה לך".

מפקד בא"ח גולני, סגן אלוף עמית פישר, ספד גם הוא לדביר ואמר שרק היום הוא התוודע אליו - לוחם מצטיין שנבחר לפקד ולהנהיג. הוא ספד לו: "דביר הצטיין כמנהיג, והיה חבר ורע. הוא שילב בין חברות, לחימה ופיקוד. הוא ראה בשמירה על תושבי הדרום מסירות". פישר חיזק את חיילי גולני הנלחמים כעת ואמר שמשפחת גולני תתמוך במשפחתו של דביר ככל האפשר.

חברו של דביר, אביחי פרץ, ספד גם הוא, ובקול נרגש וקורע לב אמר: "דביר, היית קודש הקודשים שלנו, אהובנו ומחמד ליבנו. אני עדיין לא תופס שאני עומד פה לספוד לך כשרק אתמול התקשרת אליי ודיברנו. תכונות של טוב לב וצניעות, היית בשבילנו אי של שפיות. "היית סמל ומופת עבורי ועבור כל החברים".

חברו לצוות של דביר, אורי לוי, אמר: "אין לי מושג איך אומרים הספד, מה אומרים לאח ואיך מעלים את סערות הרגשות שלנו על דף. היית לנו דמות לחיקוי. כנראה שזה שאומרים שאלוהים לוקח רק את הטובים, זו לא קלישאה". בסיום דבריו ביקש לוי מדביר שיבקש בשמים רחמים על הצוות "כי החבר'ה עדיין בפנים". בנוסף ספדו לדביר הרב בני לאו והרב חבשוש.

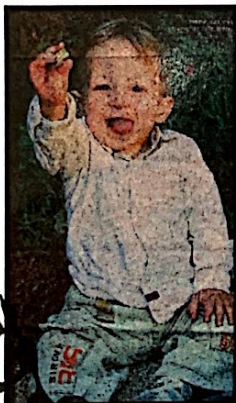
דביר עמנואלוף ז"ל
1986-2009

דביר שלה דביר שלהן...

בחורף 2009, כשברקע מתנהל מבצע עופרת יצוקה ישבה שירי להב בביתה. היא ובעלה בני קיבלו תוצאות לא טובות בבדיקת היריון שעברה כמה ימים קודם לכן. בטלויזיה דיווחו על נפילתו של סמל דביר עמנואלוף בקרב והסיפור שלו ושל משפחתו הכניס אותה לפרופורציה. אז היא התפללה לקדוש ברוך הוא והבטיחה אם הילד שיוולד לי יהיה בריא, אקרא אותו על שם דביר. בני הזוג רצו לפגוש את משפחת עמנואלוף ולספר להם על ההבטחה אבל החליטו לחכות ללידה. הימים חלפו ושירי ילדה בן בריא. כפי שהבטיחה היא ובעלה קראו לו דביר. רצינו להזמין אותם לברית, מספרת שירי אבל לא ידענו עד הרגע האחרון אם התינוק בסדר. גם בשבועות שלאחר מכן רצתה משפחת להב לספר למשפחת עמנואלוף את סיפורם ולהגיד להם שבנם הקטן נקרא על שמו של דביר שנפל בעזה, בכל פעם רצינו ליצור איתם קשר אבל החיים פשוט נמשכו. אומרת שירי. החודשים חלפו, וכל החששות לגבי מצבו הבריאותי של דביר הקטן התבדו. בקיץ של אותה שנה החליטה משפחת להב – שירי, בני אשרל בנם הגדול ודביר שנולד לא מכבר ללכת יחדיו לפסטיבל חוצות היוצר בירושלים. כל המשפחה המורחבת הצטרפה אליהם כדי לצפות בהופעה. בזמן ההופעה, אשל, שהיה אז בן שנתיים הסתובב בין האנשים. פתאום ראיתי אותו משוחח עם אישה, והיא קשרה לו בלון ליד והתייחסה אליו נורא נחמד. שירי לא ידעה שאת האישה שישבה על טריבונה מטרים ספורים ממנה היא חיכתה לפגוש הרבה מאוד זמן. חמש דקות לפני ההופעה הרגשתי שמישהו נוגע בכתפי, משחזרת דליה אמו של דביר ז"ל. אמרתי לו מה שלומך? רוצה להיות חבר שלי? ואז שמעתי את אבא שלו אומר לו: אתה רוצה לבוא לשבת לידי וליד דביר. כששמעה דליה את השם דביר היא יכלה להתאפק. התנצלתי על החוצפה ושאלתי בן כמה התינוק, היא מספרת אבא שלו אמר לי שהוא בן חצי שנה ונולד אחרי עופרת יצוקה. שאלתי למה קראתם לו דביר, אז האב אמר לי שהילד נקרא על שם החייל הראשון שנהרג בעופרת יצוקה, דביר עמנואלוף, ושהסיפור נגע מאוד ללב המשפחה. אז קמה דליה ממקומה ואמרה לשירי ובעלה "אני אמא של דביר עמנואלוף".

שירי לא האמינה. היא קמה ממקומה והיא ודליה נפלו זאת על זרועותיה של זאת. המילים ממש אבדו, משחזרת שירי בהתרגשות, לא יודעת איך העזתי אבל אמרתי לה: תדעי לך שדביר שלך שולח חיבוק גדול דרכינו. דליה סיפרה לה שרק באותו שבוע היא ציינה את יום הולדתו של דביר שנפל. אחרי שבעלה נפטר מספר שנים לפני כן היא ביקשה מהקדוש ברוך הוא סימן. הסימן הגיע. ההופעה החלה אבל דליה שלא יכלה לעמוד בהתרגשות יצאה אחרי שני שירים בלבד. היא ושירי החליפו טלפונים וביום למחרת שלחה לה שירי הודעה: "אלוקים לא מפגיש אנשים סתם". אחרי שיד הגורל הפגישה ביניהן, משפחת להב ועמנואלוף לא נפרדות. הם כמו המשפחה שלנו, מספרת דליה, הם מגיעים לאזכרה של דביר, לשבת, להכנסת ספר תורה. הם איתנו הרבה. דליה מכנה את אשל, בנה הבכור של שירי ה"שליח", כי הוא זה שהביא למפגש. עם הזמן גילתה דליה שהיא ואשל חולקים את אותו תאריך הלידה. למרות הצער והכאב אני מרגישה שדביר מלווה אותי, מסכמת דליה, אני לא לבד.

לאחזירים את
הפסוק
לעם ישראל

ביר היד

מתוק המסרון האחרון ששלח דביר, עמנואלול הייד לאנו
דביר לוחם פלחהרין גולני נפל בקרב בעזה, התשס"ט

וְהָיָה רֵשֶׁן מִלְפָּנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 וְאֵלֵינוּ אֲבוֹתֵנוּ שְׁתֵּיכָּן לְפָנֶיךָ
 וְהַצְעִדֵנוּ לְפָנֶיךָ וְהַדְרִיכֵנוּ לְפָנֶיךָ
 וְהַנְחֵנוּ מִכַּף כָּל אֵיבָא וְאֶרְבָּנוּ לְפָנֶיךָ
 הַנּוֹתָנוּ לָנוּ וְלֹאֲסֵד וְלִרְחֻמִּים בְּלִפְנֵי
 כִּי אֵתָּה שׁוֹמֵר הַפִּילֹתָ עִמָּךְ
 בְּרִירָא אֵתָּה ה' שׁוֹמֵר הַפִּילֹתָ

בפתח ההדפסה השנייה: לזכרו של דביר עמנואלוף הי"ד

בחנוכה תשס"ט, אחרי שנים של הבלגה, יצאה מדינת ישראל למבצע "עופרת יצוקה" כדי להגן על תושבי הדרום מהתקפות הטרור הבלתי פוסקות של הפלסטינים. בח' בטבת, ביום השני למבצע הקרקעי, הגיעה הכשורה הקשה כי נפל ראשון חללי המבצע מבין הכוחות הלוחמים. אז שמעתי לראשונה את השם דביר עמנואלוף.

יחד עם כל עם ישראל התרגשתי מסיפורו של דביר, שיכול היה לפטור את עצמו משירות קרבי, בהיותו יתום מאב, אך התעקש לשרת כמפקד ביחידה קרבית. לא תיארתי לעצמי שבחדשים הבאים אמשך ללמוד הרבה על חייו הקצרים, העשירים והמשמעותיים של דביר ז"ל, ולפגוש בכל מקום אנשים שהכירו אותו ושאהבו אותו. יותר מכך, לא ציפיתי כי יתברר שגם בינינו היה קשר עקיף: אני נגזתי בחייו דרך ספרי "נשמת המשנה" והוא נגע עמוק בחיי לאחר מותו.

מסתבר כי דביר הזדהה מאוד עם דרך הלימוד והערכים שב"נשמת המשנה", וכי הספר היה 'הספר שלו'. הוא למד ממנו בקביעות ואף קבע חברותא מיוחדת עם אמו, דליה. בערב הזיכרון שנערך ביום השלושים לנפילתו, התבקשתי על ידי המשפחה להסביר מה הביא אותי לכתוב את "נשמת המשנה". התשובה שהייתה מוכנה עמדי, קיבלה משנה תוקף מסיפור חייו של דביר ושל משפחת עמנואלוף היקרה כולה.

אף שאני מלמד בבית המדרש אני מאמין שמקומה העיקרי של התורה צריך להופיע דווקא מחוץ לכותלי בית המדרש, במעגלים הרחבים יותר של עם ישראל. המקור למצוות לימוד תורה הוא הצו "ודברת בם", אלא שבהמשך הפסוק לא כתוב "ודברתם בם בשבתך בבית המדרש ובלכתך בבית הכנסת" כי אם "ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך". מקומה של התורה הוא בבית – בתוך המשפחה ובשיח שבין אבות ובנים; מקומה של התורה הוא בהליכה בדרך – במפגש עם המציאות שבחוץ.

איזה פן בתורה הוא המתאים ביותר למרחבים האלו, לבית ולדרך? אני סבור שבמקומות אלו צריך להיות תפקיד חשוב למשנה. המשנה מתאימה במיוחד משום שהיא קלה ללימוד, כתובה עברית פשוטה וקצרה ומובאות בה מסקנות הלימוד ללא הדיון שהוביל אליהן. אולם אליה וקוץ בה – דווקא סגולות אלו עלולות לגרום לכך שלימוד המשנה יישאר ברובד בנאלי, טכני ויבש, של קריאה ושינון. לפיכך, עלינו להכיר את המשנה כספר מופלא ועשיר, ספר שניתן לגלות בו משמעויות עמוקות הקשורות לתורה, לקב"ה ולחיים. על מנת לחשוף ממד זה של המשנה כתבתי את "נשמת המשנה".

כאשר בחרו דביר, זכרונו לברכה, ואמו דליה, תיבדל לחיים ארוכים, לקבוע עתים ללימוד משותף ולעסוק במשנה כטקסט להיפגש עמו, היווה הלימוד שלהם מימוש של ציווי וחזון התורה "ושננתם לבניך ודברת בם... בשבתך בביתך" על ידי העמדת ערך התורה כמרכז הבית וכנקודת המפגש הנכונה בין הורים לילדיהם.

הסיפור של משפחת עמנואלוף מעניק עבורי משמעות מיוחדת לכל העיסוק ב"נשמת המשנה", והזכות שנפלה בחלקי, להקדיש את ההוצאה המיוחדת הזאת של הספר לזכרו של הקדוש דביר עמנואל בן נתנאל ז"ל ודליה שתח' למשפחת עמנואלוף, מרגשת אותי מאוד.

ההתבוננות בסיפורי חייהם של קדושי עם ישראל היא מקור של השראה לעם כולו, מחזקת אותנו וגם מעניקה משמעות להקרבה שלהם. אני מתכבד להביא כאן קווים לדמותו של דביר שנכתבו על ידי אמו, ומעידים על חיים מלאים אהבה והקרבה – למשפחה, לעם ולריבונו של עולם.

אני רוצה לסיים בתפילה שאחרי שתי המכות הנוראות שספגה, תזכה משפחת עמנואלוף להתמלא בכוחות ולהמשיך להיות בית מלא אור, מלא תורה, מלא אהבה ומלא חיים.

יעקב נגן

דביר נולד והתחנך בירושלים. בתיכון למד בבית הספר "אור תורה" ברמות, במסלול הסיירת התורנית. היה חניך ומדריך נערץ בתנועת בני עקיבא בסניף גבעת זאב ואהב מאוד את הטבע ואת הארץ. בסוף התיכון החליט להצטרף לשיבת ההסדר "אהבת ישראל" בנתיבות, ישיבה ששמה מעיד על אופייה ועל אופיו של דביר. בישיבה הקטנה והצנועה למד שנתיים.

בין שיעורי הלימודים בישיבה, הוא עסק בהתנדבויות שונות: חנך נערים, שמר במשמר האזרחי, עזר באיסוף מזון למשפחות נזקקות וגם קרא ספרי מורשת קרב שונים. גם כשהיה רחוק מסניף בני עקיבא ומהחניכים, המשיך לשמור איתם על קשר ושלח להם ציפורים לעידוד. בשנתו השניה בישיבה, אביו, נתנאל ז"ל, נפטר לאחר מחלה קשה.

למרות שהיה לדביר פטור משרות קרבי, החליט לעזוב את מסלול ההסדר ולהתגייס לחה"ץ גולני, שם בלט בהצטיינותו ונשלח לקורס מכ"ם. בהמשך הושאר כמדריך בקורס זה וסומן לקצונה. הוא סרב לצאת לקורס קצינים ללא פעילות מבצעית ועל כן קיבל תפקיד של סמל בצוות חיילים, אותם הוביל במלחמה האחרונה.

גם בבית דביר לא הפסיק ללמוד וללמד. לאחר שנתוודע לספר "נשמת המשנה" ולמד אותו לבד, התלהב וזם לימוד משותף איתו. מידי שבת בצהריים (כשהיה מגיע הביתה) היינו לומדים ביחד לאחר סעודת השבת. למרות הכבוד והעייפות של שבת בצהריים, לא ויתרנו; ישבנו יחדיו ולמדנו ותמיד גלשנו לענייני אקטואליה שבבית ובכלל.

המשנה האחרונה שלמדנו ביחד הייתה המשנה שעסקה במשמעות המצוות שבמסגרת המשפחה, ובהשוואה למקור נוסף הושם דגש על יחסי אבות ובנים ועל ההדדיות שבמערכת היחסים במשפחה: "כל מצוות האב על הבן... וכל מצוות הבן על האב..." (קידושין א, ז).

ולא בכדי. נתנאל ודביר ז"ל, אב ובנו, היו קשורים ומחוברים זה לזה ונדמה כי משנה זו נכתבה עליהם. נתנאל מילא את חובתו כאב כלפי דביר, על כל המשתמע ממשנה זו, ודביר מילא את תפקידו כבן מול אביו בחייו, בחוליו ובמיתתו (דביר שמח שזכה לקרוא את קריאת "שמע ישראל" ברגע פטירתו של נתנאל). לאחר שנתיים מאביו, המשיך דביר למלא את חובתו כלפי וכלפי כל המשפחה מסביב. כנראה שנתנאל ודביר רצו להמשיך את ההדדיות הזו ביניהם לנצח!

הפרק שלמדנו מסתיים בחזון כללי של קרבה בין אבות לבנים, המשך השושלת והמסורת. דביר ידע שהוא ממשיך את המסורת. הוא ידע את החובה שלו כלפי הקב"ה, כלפי הוריו וכלפי הארץ בה נולד. הוא החוליה המקשרת!

כעת, כשדביר איננו, מוטלת עלינו האחריות להמשיך את השושלת וללכת בדרכו, דרך האמונה, התורה והעבודה.

דליה עמנואלוף